

Divan Edebiyatı

– marcel · 25 Eylül 2013

-Diyelim ki, güzel huylu bir girdap. Biraz da aç, pişmanlıklarını kemiriyor, Sivrileşmiş şüpheleriyle. Ben onu içime yeni sinmiş ormanımda buluyorum.Savunmasız yaprakların arasında; bir yığın çaresizliğin içinde, diline kadar gömülmüşken aldatmacalara...-Birinci Ruzsıyır düşlerini, sonuna kadar yırt gecenihiç bir melek kalmasın soğuktaağzımız üşümesin, ört kalbimi bir dudak darbesiyleedalı bir çığlık,bir kelebek gibi açıyor koynumda,bazı kirler masumdur,çalakalem çizdiğimiz gecelerden kalan...rue de portofino kokulu bir ömürden çaldımbu çıplak cümleleriben altta o bir üst katta otururdu her yağmurda kapısını çalardım heyecanımınhiç açtığını görmedim beniİkinci Ruzparçaları birleştiren sen olduğu ortaya çıkıyor bu hayatınikinci kadehin sonunda ortaya çıkıyor menekşenin sarhoşluğudibine tünediğim bir Pazar gecesindeHep mi apse yapar umutlarım.Hiç mi sökemez tutkularım, kökünden kuruyan düşlerimi. İlle de, ille de bekleyecek miyiz,bir şehvetimizi daha defnetmeyi...Bazen şirret bir yalnızlık / Etimden ısıyor uykularımın.Evet, en ucuz pişmanlıklar can pazarında satılıyor. Kapış kapış defolu mukadderatlar. mahrum mavisini bir zaman benim hiç gökkuşağım olmadıhep can havliyle sevdim benFarkındasınİlmeği kaçmış bu cümlelerindağılıyorsen o sözcüğü aldın alalı...Nasıl ağlıyordu keleklerbulanık bir kadındibi görünmüyorne kadar eğilsem de kalbine.Son RuzŞimdiBir divanın üstü, iki ruhun en üst katİki ürkek koridor, karışmış çıkmazlarıİki nefesin dağınıklığı, dargın değiliz acılaraLütfen bizi acıklı sonlarla mukayese etmeyinŞimdiBir divan edebiyatıGıcırdayan ayaklarıVe daha kan gelmiyor pişmanlığımızdanAma yine deBen üç deyinçelnceldiğimiz yerden kopacağızOktay Coşar